

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

14 юли 1981 година*

„Банкови такси”

По дело 172/80

с предмет преюдициално запитване до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО от страна на Amtsgericht, Rosenheim (Германия) по производството, висящо пред този съд между

Gerhard Zuchner, Rosenheim,

и

Bayerische Vereinsbank Ag, Munich,

относно тълкуването на членове 85 и 86 от Договора за ЕИО,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Mertens de Wilmars, председател, г-н P. Pescatore, г-н Mackenzie Stuart и г-н T. Koopmans, (председатели на състав), г-н A. O'Keefe, г-н G. Bosco, г-н A. Touffait, г-н O. Due и г-н U. Everling, съдии,

генерален адвокат: Sir Gordon Slynn,

секретар: г-н J. A. Rompre, помощник-секретар,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 14 юли 1980 г., постъпило в Съда на 29 юли 1980 г. Amtsgericht (Районен съд) Rosenheim е отнесъл до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО преюдициален въпрос относно тълкуването на членове 85 и 86 от Договора, за да определи обхвата на тези разпоредби във връзка с таксата за услуга, наложена от банково учреждение, установено във Федерална република Германия, върху превода на парични суми посредством чек от една държава-членка в друга.

2. От документите по делото, изпратени от националния съд става ясно, че титулярът на банкова сметка в Bayerische Vereinsbank в Rosenheim, Федерална република Германия, е изтеглил от банката на 17 юли 1979 г. чек за сума от 10 000 DM в полза на платец, пребиваващ в Италия. Банката дебитира неговата сметка във връзка с превода с „такса за услуга” (Bearbeitungsgebühr) в размер от 15 DM, което представлява 0,15 % от преведената сума.

---

* Език на производството: немски.

3. Титулярът на сметката смята, че налагането на подобна такса е извършено в противоречие с разпоредбите на Договора за ЕИО и завежда иск срещу банката пред Amtsgericht Rosenheim за възстановяването на таксата.

4. Той твърди, *inter alia*, че налагането на таксата е било несъвместимо с членове 85 и 86 от Договора, тъй като то съставлява част от съгласувана практика, която се следва от всички или от повечето банки както във Федерална република Германия, така и в други държави от Общността, която противоречи на правилата на конкуренцията и може да засегне търговията между държавите-членки.

5. За да изясни по-специално тази последна точка, националният съд реши да отнесе следния преюдициален въпрос до Съда на Европейските общности съгласно член 177 от Договора:

„При извършването на преводи на капитал и други плащания между банки в рамките на общия пазар, съставлява ли дебитирането на такса за обща услуга на ниво от 0,15 % от преведената сума съгласувана практика, която може да засегне търговията и следователно да противоречи на членове 85 и 86 от Договора за ЕИО?“.

6. Ответникът по главното производство повдигна първоначално възражение в хода на устната процедура, за това, че въпросът за тълкуването, повдигнат от националния съд, няма предмет, тъй като договорните разпоредби относно конкуренцията не се прилагат, или поне до голяма степен, спрямо банковите предприятия. Той твърди, че предвид специалното естество на услугите, които се предоставят от такива предприятия и важната роля, която те играят в капиталовите преводи, те трябва да се приемат за предприятия „натоварени с извършването на услуги от общ икономически интерес“ по смисъла на член 90, параграф 2 и следователно не са субект, съобразно тази разпоредба, на правилата на конкуренцията в членове 85 и 86 от Договора. Той също така се опира в подкрепа на своя довод на разпоредбите на член 104 и последващи от Договора относно „икономическата политика“.

7. При все че преводът на средствата на клиентите от една държава-членка в друга, който обичайно се извършва от банки, съставлява операция, която попада в обхвата на специалните задачи на банките, по-специално във връзка с международните капиталови движения, това е недостатъчно, за да превърне банките в предприятия по смисъла на член 90, параграф 2 от Договора за ЕИО, освен ако може да се установи, че при извършването на подобни преводи банките извършват услуга от общ икономически интерес, с която са били натоварени чрез мярка, която е приета от страна на публичните органи.

8. Що се отнася до член 104 и последващи от Договора тези разпоредби по никакъв начин нямат за последица освобождаването на банките от правилата на договора относно конкуренцията. Тези разпоредби се съдържат в глава 2 от дял II, което засяга „платежните баланси“, и са ограничени до предвиждането, че трябва да е налице съгласуване между държавите-членки относно икономическата политика, и за тази цел те предвиждат сътрудничество между

съответните национални административни отдели и централните банки на държавите-членки, за да бъдат постигнати целите на Договора.

9. В контекста на всички тези съображения възражението, повдигнато от ответника по главното производство, следователно, трябва да бъде отхвърлено.

10. Въпросът относно тълкуването беше повдигнат от страна на националния съд с искане за дебитирането на еднаква такса за услуга в размер от 0,15 % върху съответната сделка. Въпросът бе повдигнат с оглед както на член 85, така и на член 86 от Договора. Като се има предвид фактът, че искането за отнасяне на въпроса разглежда само наличието на съгласувана практика като възможно нарушение на правилата на Общността относно конкуренцията и като се вземе предвид фактът, че член 86 се отнася до злоупотребата с господстващо положение и не включва наличието на съгласувани практики, спрямо които се прилагат само разпоредбите на член 85, то разглеждането на въпроса, който беше повдигнат пред Съда трябва да се ограничи само до последния посочен член.

11. Съгласно член 85, параграф 1 от Договора: „Забраняват се като несъвместими с общия пазар: всички споразумения между предприятия, решения на сдружения на предприятия и съгласувани практики, които биха могли да засегнат търговията между държавите-членки и които имат за своя цел или резултат предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията в рамките на общия пазар”.

12. Както съдът е заявил, по-специално в свое решение от 14 юли 1972 г. (по дело 48/69 Imperial Chemical Industries Ltd срещу Комисията, Recueil, стр. 619) съгласувана практика по смисъла на член 85, параграф 1 от Договора съставлява форма за съгласуване между предприятия, които без да са достигнали етапа, на който е било сключено споразумение, в тесен смисъл съзнателно заменят практическото сътрудничество помежду си с рисковете на конкуренцията.

13. Съдът също така е заявил, в свое Решение от 16 декември 1975 г. (по съединени дела 40 - 48, 50, 54 д- 56, 111, 113 и 114/73, Suiker Unie срещу Комисията, Recueil, стр.1663), че критериите за съгласуване и сътрудничество, които са необходими за наличието на съгласувана практика, по никакъв начин не изискват изработването на същински ”план”, обаче трябва да бъдат разбирани в контекста на понятието, което е присъщо за разпоредбите на Договора във връзка с конкуренцията, съгласно които всеки търговец трябва самостоятелно да определи политиката, която той възнамерява да приеме относно общия пазар и условията, които той възнамерява да предложи на своите клиенти.

14. Въпреки че е правилно да се посочи, че това изискване за самостоятелност не лишава търговците от правото да се приспособят по разумен начин към съществуващото или очакваното поведение на своите конкуренти, това обаче не изключва стриктно какъвто и да е пряк или косвен контакт между подобни търговци, чийто предмет или действие е да се създадат условия за конкуренция, които не съответстват на обичайните условия на съответния пазар, като се има

предвид естеството на предлаганите стоки или услуги, размерът и броя на предприятията и обема на посочения пазар.

15. Ищецът по главното производство смята, че в този случай е налице съгласувана практика, която се изразява в дебитирането от страна на всички или повечето банки в рамките на общия пазар, или най-малкото във Федерална република Германия, на еднаква такса за услуга за преводи на суми на сходни количества в другите държави-членки.

16. Ответникът по главното производство не отрича, че за преводи на средства от подобно естество, такса в същия размер се налага и от други банки както във Федерална република Германия, така и в другите държави-членки. Той обаче изтъква, че тази прилика в поведението не е следствие от споразумение или съгласувана практика между тези банки, чийто предмет или действие е да произведе последици, които са забранени от член 85 от Договора. Той е обяснил, че основанието за налагането на подобна такса е в разходите, включени в тези преводи, по-специално поради комплексното естество на включените обменни транзакции, и освен това направи възражението, че таксата, която се налага по еднакъв начин по отношение на всеки превод над определена сума съставлява само част от приноса към съвкупната цена на преводите, които обичайно се извършват.

17. Обстоятелството, че въпросната такса се оправдава от включените разходи във всички преводи в чужбина, които обичайно се извършват от банките от името на техните клиенти, и че, следователно, тя съставлява частично възстановяване на подобни разходи, което се дебитира по еднакъв начин спрямо всички, които се възползват от подобна услуга, не изключва възможността паралелното поведение в този сектор да доведе, независимо от мотива, до съгласуване между банки, което съставлява съгласувана практика по смисъла на член 85 от Договора.

18. Подобна практика би могла, именно поради факта, че обхваща международни сделки, да засегне „търговията между държавите-членки” по смисъла на горепосочения член, като понятието за ”търговия”, което се използва в този член, има по-широк обхват, в който се включват и паричните сделки.

19. Нещо повече, това би попаднало под забраната на член 85, параграф 1 от Договора, ако се установи, че нейните цел или действие е да се засегнат значително условията на конкуренцията на пазара на паричните преводи от банки от една държава-членка в друга.

20. Такъв би бил случаят, по-специално, ако съгласуваната практика позволява на банките, които участват в нея, да прикрият условията в тяхното текущо състояние, като по този начин лишават своите клиенти от всякаква реална възможност да се възползват от услуги при по-благоприятни условия, които биха им били предложени при обичайните условия на конкуренция.

21. Това е фактически въпрос, който само Съдът, който се произнася по съществуването на делото, има юрисдикция да реши. При това, той трябва да разгледа дали между банките, които следват подобно поведение, са налице

контакти или най-малкото обмен на информация по въпроса за, *inter alia*, нивото на таксите, които реално се налагат за съпоставими преводи, които са били извършени или са планирани занапред и дали, като се отчитат условията на въпросния пазар, нивото на наложената по еднакъв начин такса не е различно от това, което би било последица от свободното действие на конкуренцията. Също така трябва да бъдат разгледани броя и значението на пазара на паричните сделки между държавите-членки на банките, които вземат участие в подобна практика, както и обема на преводите, върху които се налага въпросната такса в сравнение със съвкупния обем на преводите, направени от банки от една държава-членка в друга.

22. Въз основа на всички тези мотиви, отговорът на отправения до Съда въпрос трябва да бъде, че всяко паралелно поведение при дебитирането на еднаква банкова такса върху преводите от банки от една държава-членка в друга на суми от средствата на техните клиенти съставлява съгласувана практика, която се забранява от член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО, ако бъде установено, че подобно паралелно поведение разкрива чертите на съгласуване и сътрудничество, които са характерни за подобна практика и ако тази практика би могла в значителна степен да засегне условията на конкуренцията на пазара на услугите, които са свързани с подобни преводи.

По съдебните разноски

Разходите, направени от Комисията на Европейските общности, която е представила становище пред Съда, не подлежат на възстановяване.. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството, висящо пред националния съд, последният следва да се произнесе относно разноските.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, отправени от страна на Amtsgericht, Rosenheim, с определение от 14 юли 1980 г., реши:

всяко паралелно поведение при дебитирането на еднаква банкова такса върху преводите от банки от една държава-членка в друга на суми от средствата на техните клиенти съставлява съгласувана практика, която се забранява от член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО, ако бъде установено, че подобно паралелно поведение разкрива чертите на съгласуване и сътрудничество, които са характерни за подобна практика и ако тази практика би могла в значителна степен да засегне условията на конкуренцията на пазара на услугите, които са свързани с подобни преводи.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 14 юли 1981 година.

Подписи